

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. Б., 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Петър Пандев
Крум Динев

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Крум Динев Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20231200601031 по описа за 2023 година

Срещу присъда № 9121/11.05.2023 г., постановена по н.ч.х.д. № 321/2020 г. по описа на Районен съд - Г. Д., е депозирана въззивна жалба с вх. № 60355/25.05.2023 г. от адвокат В. А., в качеството ѝ на защитник на подсъдимия И. Ф. Х., ЕГН: *****, с която се оспорва нейната законосъобразност и правилност както в наказателноправната, така и в гражданскоправната част. С посочената присъда подсъдимият И. Ф. Х., ЕГН: *****, с административен адрес в с. Д. Д, общ. Г., обл. Б., е признат за виновен в това, че на 01.08.2020 г., около 14 ч., в с. Д. Д, общ. Г., причинил на тъжителя Ф. А. Х., ЕГН: *****, също с постоянен адрес в с. Д. Д, лека телесна повреда изразена в хематоми със синьо-лилав оттенък в областта на гърба с големина 7-8 см., три броя, в областта на дясната предмишница хематом със синьо-лилав оттенък, както и охлузвания в областта на десния лакът - престъпление по чл. 130, ал.1 НК, като на основание чл. 78а НК подсъдимият е освободен от наказателна отговорност като му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 200 лева. С присъдата е уважен и предявеният от тъжителя Ф. Х. граждански иск в размер на 1 500 лева - обезщетение с правно основание по чл. 45 ЗЗД за претърпените от

тъжителя неимуществени вреди - болки и страдания, причинени в резултат на престъплението, ведно със законната лихва върху уважената сума от датата на деянието до окончателното изплащане на сумата, като за горницата до пълно предявения размер на иска (3 000 лева) същият е отхвърлен като неоснователен. Подсъдимият е осъден още да заплати сторените от тъжителя съдебно-деловодни разноски в размер на 800 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

Във въззивната жалба се релевират следните оплаквания срещу аналитичната дейност на първоинстанционния съдебен състав при преценката на доказателствения материал по делото, а именно: показанията на св. З. М. били противоречиви, като същата била разпитвана два пъти и в проведените разпити давала различни показания по въпроса от къде точно е възприела конфликтната ситуация между страните по делото, освен това този свидетел бил във влошени отношения с подсъдимия, което поставяло под въпрос обективността на изложеното от него. Обръща внимание, че св. М., въпреки че сама твърдяла, че проследила целия конфликт от неговото начало, не споделила пред съда подсъдимият да е ударил шамар на Ф. Х., въпреки че такива твърдения са изложени в тъжбата. Отделно, в хода на първоинстанционното производство не били събрани доказателства, които да обосноват както вида и степента на телесната повреда, така и основателността на уважената гражданскоправна претенция. Представеното медицинско удостоверение било издадено два дни след самия инцидент, липсвала проведена и изслушана по делото съдебно-медицинска експертиза, а тъжителят сам споделил пред св. С. Х., че претърпял инцидент с мотор, което обстоятелство според защитата поставяло под съмнение причината за описаните увреждания. Твърди се също, че съдът пренебрегнал изцяло показанията на св. С. Х., съпруга на подсъдимия, оставил без коментар обстоятелството, че този свидетел изложил, че генезисът на конфликта се крие в отправените от тъжителя обидни реплики към своя чичо. В подадено по реда на чл. 322 НПК възражение частният тъжител, чрез своя повереник адв. И. К., счита, че атакуваната в настоящото производство присъда е обоснована и законосъобразна, тъй като по несъмнен и категоричен начин било установено, че с деянието си подсъдимият И. Х. осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 130, ал. 1 НК. В проведеното открито съдебно заседание пред настоящата инстанция, в

което етапът на съдебното следствие не бе реализиран с оглед липса на необходимост от приобщаване на други доказателствени източници или преповтаряне на някои от следствените действия, процесуалният представител адв. В. А. поддържа изложеното в сезиращата този съд жалба, като моли за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият И. Х. да бъде признат за невиновен по обвинението, повдигнато му от тѣжителя Ф. Х., както и да бъде отхвърлена предявената гражданскоправна претенция за обезвреда. От своя страна, повереникѣт на Ф. А. Х. - адв. И. К., представя пред съда писмено възражение, в което оспорва изтъкнатите от жалбоподателя аргументи срещу присѣдата на Районен съд - Г. Д.. В писменото изложение се твърди, че в хода на съдебното следствие се установило, че нараняванията на тѣжителя били получени по механизма, описан в тѣжбата. Повереникѣт възражава срещу кредитирането на показанията на св. Х., тѣй като същата е в брачна връзка с подсъдимия. По отношение на субективната страна смята, че И. Х. действал с пряк умисѣл, осъзнавал общественоопасния характер на деянието и целял настѣпването на инкриминирания резултат. С тези аргументи моли за постановяване на решение, с което първоинстанционната присѣда да бъде потвърдена изцяло. Представя договор за правна защита и съдействие, като претендира присѣждане на сторените от тѣжителя разноски за настоящата инстанция.

Окрѣжен съд - Б., след като се запозна с изложеното в писмената жалба, като обсъди изтъкнатите от страните доводи и съображения, прецени наличния по делото доказателствен материал, и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК, намери жалбата на защитника на подсъдимия И. Ф. Х. за процесуално допустима, а разгледана по същество – за неоснователна.

Първоинстанционният съдебен състав, след извършен анализ на събраните и проверените в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства, изградил фактическа обстановка, въз основа на която приел и съответните правни изводи. Настоящата съдебна инстанция, като съд по правото и фактите, има правомощието да извърши цялостен контрол на правилността и законосъобразността на първоинстанционната присѣда, като за да изпълни в пълнота следващите се му от закона функции, трябва да извърши собствена преценка на доказателствения материал, приобщен в хода на първоинстанционното производство, и да достигне до собствени изводи за

фактическите положения, изграждащи процесния казус, като в случая те са следните:

Подсъдимият И. Ф. Х., ЕГН: ***** е чичо на тъжителя Ф. А. Х. с ЕГН: *****, двамата с постоянен адрес в с. Д. Д, общ. Г., обл. Б., като последните съжителствали заедно в общо домакинство, И. Х. със своята съпруга св. С. Х. на първия жилищен етаж от къща, а Ф. Х. на втория. На 01.08.2020 г. тъжителят излязъл навън, тъй като този ден бил празник - Байрам, като при прибирането си обратно вкъщи около 14:00 ч. видял, че в стаята на неговата покойна баба подсъдимият И. Х. и съпругата му св. С. Х. сменяли бравата на вратата, като между тях започнал словесен конфликт по повод тази стая, тъй като и тъжителят, и подсъдимият имали претенции за собствеността на същата. В един момент подсъдимият ударил по лицето с шамар племенника си, като от удара слънчевите очила, които последният бил сложил на главата си, паднали на земята. Съпругата на подсъдимия подканила Ф. Х. да излезе от стаята, като той я послушал, но след малко отново влязъл в помещението и казал по адрес на чичо си: *“виж, мръсно копеле какво ще се случи с теб”*, което предизвикало гневна реакция у подсъдимия, който изричайки *“всички сте против мене, сега ще ти кажа”* взел бастун, който в този момент бил закачен на стената, и с него ударил дясната ръка на тъжителя, както ѝ гърба му в дясната част при областта на ребрата, където и му причинил телесни увреждания, а именно хематоми със синьо-лилав оттенък с големина около 7-8 см. След инцидента Ф. Х. се обадил по телефона на св. Ш. Х., също негов чичо, на който споделил за случилото се, като в отговор св. Х. изпратил първоначално в къщата на тъжителя съпругата и дъщеря си (св. Г. Х. и св. Н. Д.), които възприели уврежданията по тялото на Ф. Х..

До така изложените фактически положения съдът достига въз основа на изслушаните пред първоинстанционния съд гласни доказателствени средства, а именно показанията на св. З. М., св. С. Х., св. Ш. Х., св. Г. Х., св. Н. Д., както и от приложените към делото писмени доказателства - фиш от ЦСМП, издаден на Ф. Х., медицинско удостоверение № 47/03.08.2020 г. от д-р В. Д. към Медицински център 1 - гр. Г. Д., справка за съдимост на И. Ф. Х., копие от дневник за издадени медицински удостоверения на Медицински център 1 ЕООД - гр. Г. Д., копие на книга за повиквания и посещения на адрес на

ФСМП - гр. Г. Д. за дата 01.08.2020 г. и копие на амбулаторен дневник на ФСМП - гр. Г. Д. също за дата 01.08.2020 г. Прегледът на така изброените доказателства и доказателствени средства води до извода, че доказателствената съвкупност не предполага противоречия по основно интересуващите процеса факти, инкриминирани от страна на частния тъжител в неговата тъжба до съда, по - конкретно нанасянето на удар посредством бастун от страна на подсъдимия И. Х. по тялото на Ф. Х. и възникналите в резултат на това телесни увреждания, квалифицирани от съда като лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК. На първо място, по този въпрос съдът се доверява изцяло на показанията на св. З. М., която е наблюдавала пряко и непосредствено случилото се между процесните страни, в това число и механизма на причиняване на констатираните увреждания по тялото на Ф. Х., нанесени му от неговия чичо, като във връзка с твърденията на този свидетел първоинстанционният съд дори е извършил следствен експеримент, резултатът от който е констатацията, сторена в протокол от проведено открито съдебно заседание на 10.05.2021 г., че същият действително е имал видимост към действията на подсъдимия (стр. 74 от делото). Досежно това място защитата навежда възражения, които са в смисъл, че св. З. М. давала различни показания, като веднъж сочи, че била в своята градина, а впоследствие, че се намирала пред вратата на къщата. Внимателният прочит на първоначално дадените показания, както й на тези от 10.05.2021 г., обаче не разкрива такова противоречие. Както в първия разпит, така и във втория такъв непосредствено преди проведения експеримент от съда, свидетелката М. еднопосочно сочи, че първоначално се намирала в своя двор, при това отбелязвайки наличието на денивелация между нейната градина и процесната къща, констатирана и от съда, като впоследствие се преместила пред самата врата на сградата, от където и възприела нанесените удари. Показанията на този свидетел се подкрепят напълно и от думите на св. С. Х., съпруга на подсъдимия, която последователно съобщава за словесните пререкания между съпруга й и нейният племенник, като във втория разпит, проведен в съдебно заседание на 10.05.2021 г. дори признава, че автор на нанесените удари по тъжителя е именно нейният мъж (*"подсъдимият взе бастуна и удари Ф."*, стр. 74 от делото). В показанията на св. Х. се откроява и косвена индиция, че подсъдимият И. Х. е ударил и плесница на своя племенник. Осъществяването

на това обстоятелство е въвн от главния предмет на делото, предвид инкриминираните факти от страна на частния тъжител с оглед изтъкнатите телесни увреждания, описани в петитума на тъжбата, заради които той е и сезирал съда и които са послужили на съдебния състав да квалифицира самото деяние на подсъдимия като такова по чл. 130, ал. 1 НК, но същото има значение за наказателната, а и гражданската отговорност на предаденото на съд лице, като чрез него защитата изгражда и довод срещу достоверността на показанията на св. М.. В своята жалба тъжителят изрично сочи, че вследствие на насения му шамар слънчевите му очила изпаднали на земята. И св. С. Х. в своя разпит подчертава, че очилата и шапката на племенника й действително паднали на земята, но като първопричина излага не удар с ръка по лицето на тъжителя. Съдът не кредитира показанията на този свидетел именно само в тази им част, доколкото ситуацията, в която били поставени страните, с нарастващото напрежение между тях и нанасянето на обиди, обосновава подсъдимият да е ударил лицето на своя племенник, а не просто носените от него шапка и очила. Само по този начин може и да се обясни активната намеса на съпругата на И. Х., изразена дори в бутане в посока на изхода на помещението на тъжителя, която опитала да преустанови контакта между двамата, за да не “направите някаква работа” (стр. 2 от протокола на проведено о.с.з. на 19.03.2021 г.). Това, че свидетелката З. М. не говори изрично за този шамар не може да бъде довод, който да поставя под съмнение достоверността на думите й, доколкото самата тя сочи да е сменила местоположението си след възприемането на първоначалните реплики между страните по делото, поради което е обективно невъзможно същата да е наблюдава всички физически съприкосновения между тъжителя и подсъдимия, случили се по време на конфликта между тях, като и самата тя никъде в своя разпит не твърди това. В допълнение трябва да се отбележи, че доказателствата по делото в никакъв случай не предполагат основа за извод, че св. М. и подсъдимият са били във влошени междусъседски отношения, в каквато насока са аргументите на защитата срещу кредитирането на показанията на този свидетел.

На следващо място, съдът изцяло кредитира показанията на св. Ш. Х., св. Г. Х., св. Н. Д., доколкото между тях няма противоречия и същите са осланят на непосредствени наблюдения от процесната дата, като и тримата свидетели споделят за констатираните от тях наранявания по тялото на частния тъжител.

Пред свидетелката Х. подсъдимият дори не отрекъл за случилото се. Тези свидетели не могат да бъдат упрекнати в пристрастност към едната или другата страна, доколкото те имат роднинска връзка както с подсъдимия, така и с тъжителя, а данни за влошени отношения между тях по делото липсват. Именно тези показания изключват и версията, изтъкната от защитата на подсъдимия, че констатираните в медицинското удостоверение увреждания са резултат от падане с мотор, доколкото свидетелите са категорични както за мястото и характера на уврежданията, съответно за емоционалното състояние на пострадалия, който им споделил за случилото се, така и за инкриминираната дата, а св. Х. и св. Даут изрично отричат преди този ден Ф. Х. да се е оплаквал от наранявания, причинени му от инцидент с мотор. Релевираното възражение се опровергава и от представената писмена документация, по-конкретно фиш от Спешна помощ и копие от амбулаторен дневник, констатиращ повикванията към екипа на ФСМП - град Г. Д. за процесния ден, като на стр. 4 от този дневник е отразено и обаждането към спешна помощ и на тъжителя Ф. Х.. Видно е от изискания от първоинстанционния съд регистър на "Медицински център - 1 Г. Д." ЕООД, че Ф. Х. действително посетил това лечебно заведение, където са описани следните анамнестични данни - наличието на три броя хематоми в областта на гърба със синьо-лилав оттенък и охлузвания с големина 7-8 см, хематоми отново със синьо-лилав оттенък по дясната предмишница, охлузвания в областта на десния лакът. Описаната локация на телесните увреждания съвпада с твърденията на частния тъжител за областите от неговото тяло (ръка и гръб), в които бил удрян от подсъдимия. За съда е вън от всякакво съмнение, че нанесените удари с бастун могат да причинят констатираните от лекарите увреждания и за разрешаването на този въпрос не са необходими специални познания, още повече, че е налице доказателствена обезпеченост досежно централните въпроси на процеса - авторството, характера и механизма на причиняване на нараняванията, причинно-следствената връзка между действията на подсъдимия и нарушения телесен интегритет на тъжителя. По делото не съществува никакво съмнение за характера на телесната повреда, поради което не е налице хипотезата на чл. 144, ал. 2 т. 2 НПК, изискваща задължително назначаване на съдебна експертиза.

Съдът, след така извършения доказателствен анализ, приема от правна страна, че със своите действия подсъдимият осъществил състава на

престъплението, за което е предаден на съд от страна на частния тъжител. С инкриминираните в тъжбата действия на подсъдимия, приети за доказани и от този състав на съда - удари с твърд предмет, бастун, по дясната ръка и гърба на тъжителя, същият причинил съставомерения резултат, предвиден в хипотезата на чл. 130, ал. 1 НК. От субективна страна подсъдимият е действал с пряк умисъл - съзнавал е общественотоопасния характер на деянието и е целял настъпването на общественотоопасните последици, изразени в причиняване на телесни увреждания по тялото на пострадалото лице, като до този извод съдът достига, преценявайки установените от фактическа страна действия на подсъдимия, доколкото за субективната страна на престъплението се съди от дейността, реализирана от предаденото на съд лице. Именно изхождайки от средството на престъплението (бастун), интензитета и многобройността на ударите по различни части на тялото на пострадалия, съдът приема, че И. Х. е целял пряко настъпването на общественотоопасния резултат.

Процесуалният представител адв. А. релевира, че по делото липсват доказателства, въз основа на които поведението на подсъдимия да може да се подведе под хипотезата на чл. 130, ал. 1 НК, но както се посочи и по-горе, съвкупният анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства (медицинска документация) води до категоричния извод, че с действията си И. Х. е причинил на Ф. Х. лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК. Първоинстанционният съдебен състав правилно е квалифицирал деянието, съобразявайки изложеното в т. 15 от Постановление № 3 от 27.IX.1979 г., Пленум на ВС, тъй като хематомите по гърба и ръката на тъжителя съставляват леко увреждане на анатомическата цялост на организма или тъканите. Действително по делото не е налице експертно заключение, което ясно и конкретно да посочва, че констатираните увреждания съставляват лека телесна повреда по смисъла на чл. 130 от НК, но следва да се напомни, че в принципен план правната квалификация, дори на телесните увреждания, е задача на съда и след като този съдебен състав, а и първоинстанционният такъв, не е констатирал необходимост от специални познания при изследване въпроса на механизма и вида на телесните повреди, то нарушение на материални, а и на процесуалния закон не е налице, въпреки доводите на защитата в тази насока.

Видно е от приложената по делото актуална справка за съдимост на И. Х., че същият е неосъждан, като санкционната част на разпоредбата на чл. 130, ал. 1

НК предвижда наказание лишаване на свобода до две години или пробация, поради и което първоинстанционният съд правилно е приложил чл. 78а, ал. 1 НК, индивидуализирайки законосъобразно размера на наложеното административно наказание глоба.

По гражданския иск:

Съставът към Районен съд - Г. Д. е приел за разглеждане граждански иск, предявен от тъжителя в размер на 3 000 лева - а именно за заплащане на обезщетение за претърпените от последния неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието 01.08.2020 г. до окончателното изплащане на вземането. Безспорно установеното от фактическа страна поведение на подсъдимия И. Х. съставлява и деликт по смисъла на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, доколкото действията му нарушават общия запрет "да не се вреди другиму", поради и което гражданскоправната претенция е доказана в своето основание. Спорен, с оглед сторените възражения във въззивната жалба, е въпросът за размера на обезщетението, който първоинстанционният състав определил на 1 500 лева. Този състав на съда също приема, че с така присъденото обезщетение ще се овъзмездят напълно причинените болки и страдания на пострадалия, като с него не се създават предпоставки за неоснователно обогатяване за тъжителя. В своята пледоария защитникът адв. А. релевира, че по делото не са налични доказателства за причинените вреди от деянието, за тяхната продължителност и за това как те са се отразили на състоянието на тъжителя, но всички свидетели, с изключение на съпругата на подсъдимия, споделят, че след инцидента тъжителят се е оплаквал от причинените му болки, приемал е обезболяващи около две седмици (св. Даут) и не е могъл да извършва ежедневна трудова дейност (св. Ш. Х.).

При този изход на правния спор на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият следва да бъде осъден с решението да заплати на насрещната страна сума в размер на 200 (двеста) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, като в тази връзка адв. К. представя договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че тъжителят е заплатил в брой адвокатски хонорар, този договор има характер на разписка и поради което служи за доказателство за реалното извършване на претендирания разход.

Водим от гореизложеното, Окръжен съд - Б., Първи въззивен наказателен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 9121/11.05.2023 г., постановено по наказателно дело от частен характер № 321/2020 г. на Районен съд - Г. Д..

ОСЪЖДА И. Ф. Х., ЕГН: ***** да **ЗАПЛАТИ** на Ф. А. Х. с ЕГН: ***** сума от **200 (двеста) лева**, съставляваща съдебно-деловодни разноси за въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____